

Série Ve výslužbě

MARTIN GOFFA

BEZVÝZNAMNÁ
UDÁLOST

mladá fronta

Ve výslužbě Bezvýznamná událost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Ve výslužbě - Bezvýznamná událost – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MARTIN
GOFFA**

**BEZVÝZNAMNÁ
UDÁLOST**

mladá fronta

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národ'áku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

Copyright © Martin Goffa, 2026
Cover design © Lukáš Vodrážka, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-204-6684-6
ISBN e-knihy 978-80-204-6693-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-6694-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-6685-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1.

Pomalů se zvedl z postele a zaposlouchal se do zvuků deště.

Venku se ženili všichni čerti, duben dokáže být zrádný. Přes den bylo krásně slunečno, ale večer se ochladilo, a když něco po desáté šel se psem na chvíli na dvůr, musel si dokonce vzít bundu.

A teď tohle.

Ozval se hrom a hned po něm Arno uslyšel tenké zakňučení. Přicházelo zpod postele, jako pokaždé při bouřce. Andy se nebál snad ničeho na světě, ovšem burácení a blesky byly tou jednou jedinou výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Kdykoli se ozvalo zahřmění, utíkal se schovat. Když byl doma sám, většinou si zalezl do jediné místnosti bez oken. Na záchod. V přítomnosti Arna či Marty se ale cítil v bezpečí i jen pod stolem nebo pod postelí jako právě teď.

„Klid, pse, jen trochu prší,“ zamumlal Arno a zív. Poté spustil ruku dolů a hned vzápětí ucítil na dlani vlhký jazyk. Pes mu dal svou vděčnost najevo tím nejupřímnějším způsobem, jaký uměl – poslintal ho.

„No skvělý, čokle! Teď abych se šel umýt.“

Zvedl se z postele, čistou rukou si promnul oči a podrbal se ve vousech. Stejně by vstal, chtělo se mu na záchod, ale takhle tu komplikaci aspoň mohl svést na psa. Ten samozřejmě nechtěl zůstat sám, v ložnici by ho jistě zabil nějaký blesk, takže se držel pánovi v patách.

Zvíře samozřejmě vědělo, že každá noční cesta z postele, ať už je její prapůvodní příčina jakákoli, vede nakonec k lednici. K láhvi s minerálkou nebo ke krabici s mlékem, to podle toho, jestli má pán jenom žízeň, anebo ho pálí záha. Otevřená lednice je ovšem výzva, která se neodmítá. Hromům i bleskům navzdory.

„Zapomeň na to, že něco dostaneš,“ ucedil Arno, ale stejně psovi pak něco malého dal. Jako minule, předminule, předtím taky a vlastně vždycky. Už se znali a dobře věděli, co od sebe navzájem čekat.

Ještě před pár měsíci byl Andy rozjívěný puberták, ale pomalu se z něj stával mladý psí gentleman. Sice pochybného původu, ale čistá krev sama o sobě nic neznamena. Matka bígl, otec náhodný kolemjdoucí, ovšem výsledek se povedl. Ne že by snad z Andyho vyrostl nejkrásnější pes na světě, na to byla jeho srst až příliš strakatá a hrubá, a taky nohy měl o chlup delší, než by se patřilo, ovšem...

„Jaký pán, takový pes,“ vysvětloval mu Arno pokaždé, když ho drbal pod bradou. „Já moc krásy taky nepobral. Ty máš ale aspoň celý život před sebou...“

„Ach jo,“ zakoulela Marta očima pokaždé, když tyhle jeho lamentsy slyšela. „Říkáš to, jako by ses chystal do hrobu.“

„Táhne mi na dvašedesát. Nedávno jsem někde četl, že v Česku je délka dožití sedmdesát sedm let.“

„Jo, jenže u lidí. Ty jsi policajt, takže úplně jiný druh.“

„Na rozdíl od tebe už ex-policajt,“ upozornil ji.

„Jednou polda, vždycky polda,“ ušklíbla se Marta a pak ho pohladila po holé hlavě. Měla tohle špičkování ráda, což Arno

věděl. Už se do něj ani nemusel nutit, jako na začátku jejich vztahu. Tehdy si nebyl jistý tím, jak se k ní chovat. Nechtěl nic pokazit, a proto v její přítomnosti nebyl sám sebou, čímž toho paradoxně kazil nejvíc.

Všechno se srovnalo ve chvíli, kdy mu došlo, že před touhle ženskou nemusí nic hrát. Stála u jeho nemocniční postele a viděla ho bez příkras. Chlapa unaveného pětatřicetiletou policejní službou, během níž přišel o ideály, o zdraví i o většinu vlasů. Navíc tu práci sama znala víc než dobře, tudíž nebylo třeba jí něco vysvětlovat.

Vztah, který začal občasnými návštěvami, se postupně přetavil do společného soužití. Z domku ve Lhotě to Marta měla do své kanceláře necelou půlhodinu autem, a to včetně průjezdu polovinou Hradce. Když na to přišlo, přespala ve svém bytě za dvěma rohy od policejního ředitelství. I v takovém případě pomohlo, že Arno moc dobře věděl, jak vyčerpávající a nekonečná může být práce na případu. Měl v tomhle směru zkušeností na rozdávání, přičemž o většinu z nich vůbec nestál.

„Když chlapi z vloupaček někomu najdou ukradené věci, udělají mu radost,“ říkával. „My na vraždách ji ale nemáme udělat komu. I když chytíme vraha, tak lidi, kterým ten hajzl někoho zabil, se stejně radovat nebudou.“

Venku znova zahřmělo, a tentokrát šlo o takový hluk, že se Andy u otevřené ledničky rovnou otočil a schoval se pod stůl. Dokonce i Arno zvedl hlavu, jako by chtěl přes strop a střechu vidět nahoru na nebe.

Zachmuřil se a koukl na hodiny. Bylo půl druhé a dubnová noc se příliš nevyvedla. Marta chvíli po deváté večer vyjela k německým hranicím pro jednoho celostátně hledaného lumpa a bouřka s provazy padající vody obvykle nejsou pro jízdu autem právě terno. Běžný řidič by zastavil někde u motorestu a u kafe či jídla by počkal, až ta slota skončí. Jenže i sebevětší

lump má svoje práva a od chvíle, kdy ho policie zadržela, běží lhůta, po kterou může být omezený na svobodě. Detektivové proto jen těžko můžou sedět někde na zadku u káfička a ztrácet drahocenný čas.

„Snad se nám panička vrátí v pořádku,“ zamumlal Arno ke psovi a v natažené dlani mu podával kousek salámu. Zvíře vykuklo zpod stolu, bázlivě se podívalo k oknu, ale dobrota voněla tak, že nešlo odolat.

„Jdeme spát, čokle.“

Muž a jeho pes zamířili k ložnici. Tam si Arno podal z nočního stolku telefon a napsal Martě zprávu, ať mu dá vědět, že v pořádku dorazila.

Samozřejmě neseděla v autě sama, na cestu vyjeli ve třech. Dost možná se ani nedostane za volant, i když u ní by si byl Arno jistý aspoň tím, že pojede opatrně. O řidičském umění jejích kolegů toho moc nevěděl.

Odepsala ještě dřív, než znova usnul.

Cestou jim prý pršelo, ale teď už jsou v Plzni a tam je kupodivu úplně sucho. Vyřizují papíry a za chvíli vyrazí zpátky do Hradce. Už s drahocenným nákladem, který prý smrdí jako piksla toluenu.

Miluju tuhle práci! dodala. Zprávu ukončila srdíčkem, což Arna rozesmálo.

Pes byl už zase pod postelí a tam vydrží nejspíš až do rána.

Arno si založil ruce za hlavu, zavřel oči a zaposlouchal se do deště bubnujícího na parapet okna. Jakkoli tu poslední poznámku myslela ironicky, ve skutečnosti Marta svoji práci fakt milovala. Stejně jako ji celé roky miloval on. Ale vyšťavila ho a málem zabila. Musí dát na Martu pozor, aby se jí nestalo totéž. Ona sama by si toho totiž nevšimla, stejně jako si toho nevšimne žádný z dobrých poldů, kteří svoji práci berou vážně.

Loni na podzim dostal možnost se vrátit. Ne přímo do své bývalé kanceláře na oddělení vražd, ale kousek vedle. Řešil by loupeže, vydírání a násilí všeho druhu. Lávalo ho to a pár dní se nad tou nabídkou vážně zamýšlel. Byl už rok v penzi, za tu dobu si srovnal zdraví a vyčistil hlavu, a popravdě se na vesnici začal trochu nudit.

Jenže vrátit se na kriminálku by prakticky znamenalo žít zase v Hradci. Martin byt se k tomu přímo nabízel, ovšem Arno si uvědomil, že co nevidět by vklouzl do někdejších kolejí. Hodně práce a ještě víc nervů, málo spánku, bagety z benzínky namísto pořádné večeře a litry kafe jako kdysi. Právě tenhle styl života ho semlel takovým způsobem, že se z toho jen tak tak dostal.

A teď by měl jít těm samým problémům znovu naproti?

Marta o jeho dilematu věděla. Rovnou ale řekla, že jeho rozhodnutí akceptuje, ať už bude jakékoli.

Pomyslným jazyčkem na vahách byl nakonec Andy. Nepořídil si psa přece proto, aby ho z vesnice odtáhl do městského bytu a tam ho věčně nechával samotného.

V zamyšlení spustil ruku z postele a najednou už zase ucítil na dlani mokrý jazyk.

„Sakra, čokle, néééé!“ zaúpěl. Pak ale sáhl hlouběji pod postel a utřel si poslintanou ruku zesponu do matrace.

Kdyby to viděla Marta, nejspíš zkolabuje, jenže jemu se z postele fakt už nechtělo!

2.

Tlumené žuchnutí zanikne v randálu, který duní noční krajinou.

Muž uvnitř vozu o něm však ví. Jakmile to jde, hned zastaví a vystoupí do hustého deště.

„Hej! Vstávej!“

Postava v modrých džínách a černé bundě leží na mokré silnici, kterou nepřestávají bičovat proudy vody.

„Tak vstávej, sakra!“

Ruka zatřese schouleným tělem, ozve se zasténání, ale to je všechno.

Pod hlavou s mokkými vlasy se objeví tmavá skvrna. Než se ale stačí rozlít do stran, je spláchnuta deštěm.

„Kurva, vstaň! Slyšíš mě?!“

Opět zazní několik tichých vzdychnutí, ale nevypadá to, že by šlo o reakci na nervózní a vzteklou otázku. Zraněný chodec ji nejspíš ani neslyšel. Leží na boku, schoulený do klubíčka, jednu nohu má nepřírozeně ohnutou v koleni a džíny nasáklé krví.

„Do prdele!!“

Zoufalý výkřik letí nahoru k černé obloze, proráží hustý déšť a je doprovázený hromem a zablýsknutím.

Co teď? Sakra, tak co teď?!

Stojí nad tělem, voda mu stéká po tvářích a taky po temeni za krk, ale jako by to ani nevnímal. Pak si sáhne do kapsy pro telefon, ale je prázdná. Prošacuje se, poté se podívá do auta, ale mobil nenajde.

„Kurva!“

Vrátí se k tělu. Ještě chvíli ho pozoruje, ale to se nehýbá. Do konce to vypadá, že už ani nechrchí.

Podívá se na vůz. Rozbitý nárazník, zničené světlo a promáčkнутý blatník. Tohle rozhodně nepůjde jen tak zakamuflovat.

Je už celý promočený, stejně jako tělo na asfaltu. Děšť jako by každou vteřinou ještě sílil, oblohu znovu pročísně blesk a za okamžik se ozve i mohutné zadunění.

Vesnice kdesi v dálce za autem není skoro vidět, na silnici před nimi dopadá jen světlo z jednoho reflektoru, ale dál už se všechno utápí ve tmě.

Znovu se sehne k muži na mokré zemi.

„Hej, prober se! Vstaň!!“

Uchopí ho v podpaží, ale jako by se snažil zvednout nějakou loutku. Tělo je naprosto bezvládné, z velké rány na hlavě vytéká krev a pravá noha je v koleni téměř oddělená, pohromadě ji nejspíš drží jen těsné kalhoty.

Když zjistí, že muž nereaguje, upustí ho na zem. Zakřičí zase nějakou nadávku, pak se skloní a zkusí na krku nahmatat tep. Motor auta ale řve, děšť bubnuje na kapotu a střechu a roztřesené prsty neposlouchají.

Tep necítí, dokonce ani jako by tělu už nevycházel žádný vzduch z úst.

Ještě před chvílí přece sténal!

Nebo to byla jen halucinace vyvolaná stresem? Nikdo by se tomu nemohl v takové situaci divit!

Jenže...

Olízne si rty.

Zabil člověka. Nic takového samozřejmě nechtěl, ale nejspíš je fakt mrtvý. A jestli není, tak stejně brzy bude. Má cenu ho vzít do auta a spěchat do nemocnice? V žádném případě by ho tam nedovezl živého. Natož, aby ho doktorům nějak anonymně předal a zmizel.

Ne, tenhle nápad se nepovedl.

Nehledě na fakt, že stejně už nejspíš není komu pomáhat. Ani kdyby se přetrhl, tak jemu život už nezachrání.

Zato by se měl postarat o ten svůj.

Další blesk a po něm hrom. Je už po půlnoci, v tuhle dobu tudy nikdo moc nejedí ani normálně, natož v takovém počasí.

Stalo se, co se stalo, nikdo to už nevrátí. Ale bouřka mu skoro na stříbrném podnose nabízí možnost zakrýt stopy a zmizet. Samozřejmě, že to nebude na dlouho, dostane náskok sotva několika dnů, ale i to by mohlo stačit.

Snad. Možná.

Každopádně toho víc vymyslí někde v klidu než uprostřed noční bouřky na opuštěné silnici.

Zatím opuštěné!

Každou chvíli se můžou objevit světla a to by byl konec.

Spěchá za auto, otevře kufr a několik věcí uvnitř shrne na stranu. Pak se vrátí k tělu, uchopí ho za límec černé bundy a táhne ho po asfaltu. Oba už dávno vypadají, jako by vylezli z bazénu, promáčení skrz na skrz, ovšem jednomu z nich už na tom nesejde.

Horní polovinou těla mrtvolu vloží do kufru, kam mezitím napršelo. Poté uchopí nohy, ale pravá už v koleni nedrží se zbytkem, musí proto dlaň posunout pod stehno. Když je náklad konečně uvnitř, zabouchne víko kufru a spěchá za volant.

Rychle odsud pryč! Někam, vlastně kamkoli. Hlavně ať tam není provoz.

Ztratit se ze silnice, uklidit se někam do závětrí a tam potom s klidnou hlavou něco vymyslet.

S klidnou hlavou?! Sakra, kdo by v takové situaci zůstal klidný?!

Rozjede se a přemýšlí, kam zamířit. Na čelní sklo dopadají provazy vody, stěrače je skoro nestíhají odklízet. Vidět je sotva kousek před sebe, s jedním fungujícím světlem ještě hůře než před chvílí.

Asi po dvou stech metrech si všimne panelové cesty vedoucí do pole. Odbočí tam. Především se musí dostat z hlavní silnice, zbytek vymyslí později.

Po chvíli mu dojde, že by asi neměl svítit. Musí být opatrný a takhle by mohl upoutat něčí pozornost!

Stále ještě silně prší, z oblohy sjede další z mnoha blesků a hrom se mu dostaví v patách.

Tak co teď?

Co teď, sakra?!

3.

Arno zívá, přejel si dlaní holou hlavu a podrbl se ve vousecch.

Seděl na posteli a vůbec se mu z ní nechtělo. Ta pitomá bouřka ho v noci několikrát probudila, takže se teď cítil nevyspaný a rozlámaný.

„Jako praštěný pantokem po hlavě,“ říkával tomu stavu jeho táta, když mu někdy nebylo zrovna hej.

Malý Arnošek byl vždycky zvědavý na to, co je to ten záhadný *pantok*, až mu jednou otec ukázal sekýru na dlouhém topůrku. Od té doby ovšem chlapce trápila ještě zásadnější otázka – kdy tu ránu pantokem po hlavě táta schytl, že ví, jak se po ní člověk cítí?

Časem pochopil, že některé věci, které lidi říkají, jsou jen bonmoty nebo slovní hříčky. A že nemůže brát doslovně všechno, co slyší. Ještě později pak poznal, že lež bývá stejně častá jako pravda. A taky fakt, že kdyby většina lidí mlčela, svět o nic nepříjde.

„Nejradši bych ještě spal, čokle,“ řekl teď Andymu, který na něj čekal u dveří. Jenže psi mají taky svoje potřeby, a navíc po sobě nevytřou, když ty *potřeby* neudrží.

Nakonec se Arno zvedl z postele, pomalu se odšoural do chodby a pustil psa ven. Zvíře zvedlo nohu hned u první neživé věci, zatímco vousáč pohledem přejížděl dvorek a zahradu. Všude bylo bláto a někde dokonce stály kaluže. Noční příděl vody půda nebyla schopná tak najednou pobrat. Obloha našťestí zářila čistotou, po mracích ani památka a vypadalo to na příjemný dubnový den.

Tím spíš, že byla sobota. Martu čekal kolem poledne, až se doma trochu vyspí. Doma v Hradci, ve svém bytě, který už měla jen jako zálohu. Napsala kolem páté ráno, že v práci mají konečně hotovo, ale pořád ještě trochu prší, tak s cestou do Lhoty raději počká. Prospí se a přijede až na oběd.

Ve zprávě se ale ani slovem nezmiňovala o tom, že se ten oběd chystá vařit. Což byl pro Arna jasný signál, že tentokrát to bude na něm.

„Musíme do obchodu, pse,“ oznámil Andymu, který se zatím přihnál ze dvora. „A stůj! S těmahle špinavýma hnátama do baráku nepolezeš!“

Zvíře mělo od bláta nejen tlapy, ale taky spodek břicha. Arno si z věšáku u dveří podal ručník, který tam pro tyhle případy visel, pořádně psa osušil a teprve pak ho pustil do chodby.

Poté se vydal na záchod a ještě později do koupelny. Jako obvykle utrousil nějakou poznámku ke starému obličejí, který uviděl v zrcadle, ale dávno šlo už jen o zvyk. Byl na tom daleko líp, než před dvěma či pěti lety, kdy se trápil nad policejními spisy, a cigaretu z pusy vyndával jen proto, aby se mohl napít silného kafe.

Nikotinu se zbavil, kávu omezil, hektický Hradec vyměnil za domek na vsi a především se už neotravuje s darebáky, ale jen se psem. Všechno tohle se člověku propíše nejenom do tváře, ale především do očí. V těch svých v zrcadle neviděl starosti, a to bylo nejdůležitější.

„Jak se takovýhle starý vůl může líbit mladý ženský, nevíš, čokle?“ zeptal se taky občas Andyho. Pes na něco takového samozřejmě odpovědět neuměl. Kdyby ano, nejspíš by nezpochybnil, že jeho pán je *starý vůl*, ovšem zároveň by ho uklidnil, že patnáct let rozdílu není u lidského plemene zase tak moc. Vždyť ta *mladá ženská* taky už překročila pětáctyřicet a u chlapa ji nejspíš dávno zajímají naprosto jiné věci než pomíjivá krása.

Z koupelny Arno zamířil do kuchyně. Zkontroloval a doplnil Andymu misky, poté si napustil vodu do konvice a z lednice vyndal máslo a marmeládu. Snídani dělal skoro po paměti, proto taky teď přichystal obvyklé čtyři rohlíky namísto dvou a jeden hrnek navíc. Každý den totiž vstával s Martou, a zatímco ona se v koupelně krášlila a u skříně vybírala oblečení, on pro ně připravoval jídlo.

O chvíli později u stolu zapíjel rohlíky bylinkovým čajem a přemýšlel, co má nakoupit k obědu.

„Uvidíme v krámě,“ zamumlal pod vousy.

Pes už měl misku na granule prázdnou a teď rozvázně chlemtal vodu. Pak si lehl vedle stolu a hypnotizoval pána v očekávání, že od něj dostane něco výživnějšího a především šťavnatějšího. Arno mu z legrace podal kus rohlíku s rybízovou marmeládou, Andy k němu čichl, ale pak bez nejmenšího zájmu složil hlavu na packy.

„Tak vidíš, pitomečku...“

Když dosnídal, vykoukl z okna, jestli se počasí přece jenom nepokazilo. Ale venku to vypadalo stejně nadějně jako předtím, všechna voda z nebe spadala zřejmě v noci a teď už nahoře nezůstala ani kapka. V džínách, mikině a lehké bundě vzal psa na vodítko a vyrazili před dům. Ulice se po nočním slejváku blýskala, jako by ji čerstvě potáhli asfaltem, a stejně čisté byly i chodníky a plácky před domy.

Děšť ale smyl i všechny psí značky, a proto je Andy musel jednu po druhé obnovit.

„Sakra nezdržuj, čokle,“ kroutil Arno očima pokaždé, když se zvíře zastavilo u patníku, popelnice anebo lampy. Než se dostali k obchodu na návsi, trvalo to skoro dvakrát tak dlouho co obvykle. Vzduch ale voněl a byl příjemně syrový, ptáci ve větvích parčíku zpívali jako o život a lidi, které Arno potkal, se většinou usmívali, takže delší cesta mu nijak nevadila. Zamračil se jen ve chvíli, kdy si před obchodem všiml auta v policejních barvách a s majákem na střeše.

Uvázal psa u zábradlí, a když vešel do krámu, ze všeho nejdřív našel očima dva muže v uniformách. Oddechl si, když je uviděl s nákupními košíky. Už se lekl, že má Dana nějaký problém, kvůli kterému bylo zapotřebí volat policii. Jestli někomu ve vsi nepřál nic zlého, byla to právě příčinnivá tmavovláška za pokladnou. Nikdo jiný než ona by jedinému obchodu ve vsi neobětoval tolik času, péče a především nervů. Už víckrát ho napadlo, že by ji místní měli nosit na rukou za to, že mají pořádek ještě kde nakupovat.

Arno oba policajty pozdravil jen kývnutím. Neznal je, zato oni jeho nejspíš ano.

„Zdravíčko, pane kapitáne,“ řekl ten starší z nich.

„Bejvávalo,“ pousmál se Arno, „už dávno jsem jen civil.“

„Zase tak dávno to není, ještě si pamatuju na pár akcí, u kterých jsem vám pomáhal.“

Teprve v tu chvíli ho Arno poznal, skutečně se v práci několikrát potkali. Proto si teď mohl dovolit kapku vyzvídat.

„Doufám, že jen projíždíte, chlapi. My tady nejsme na nějaký dramata zvědavý!“

To zatím poslední se přitom odehrálo nedávno, vlastně před pár měsíci. Loni na podzim se do Lhoty přistěhoval grázl, který si nechal říkat Lucifer. Celou vesnici postupně obrátil vzhůru

nohama, a když ho později policejní zásahovka zatýkala, byla u toho potřeba nejen záchranka, ale i hasiči.

„Žádný velký drama se nekoná,“ ujistil Arna policajt, „jen ukradený auto.“

„Ukradený auto tady ve Lhotě? To bude nejspíš jenom klukovina...“

„Dost možná. Oznamovatel je nějaký Velen, znáte ho?“

Arno se zamyslel, ale zpod nakrčeného čela žádnou odpověď nevylovil. Pak ale oslovil Danu, která se k nim blížila s nějakou krabicí.

„Ahoj, prosím tě, kde bydlí Velenovi? Mně to nic neříká...“

„Žádný Velenovi neznám,“ odvětila prodavačka a majitelka obchodu v jedné osobě. „Ledaže by šlo o luftáky z některé chalupy u družstva.“

„To je možný,“ přitakal muž v uniformě. „Jako adresu trvalého pobytu máme napsaný Hradec. Místo činu Lhota...“

„Jakýho činu sakra zase?“ zpozorněla Dana. Na podzim na ni samozvaný Lucifer vytáhl pistoli, a i když se nakonec ukázalo, že byla jen airsoftová, stejně z toho měla pár týdnů pořádný šok. A teď se už zase něco děje?

„Nějaká banalita s autem,“ uklidnil ji Arno.

„To bych prosila! Nepříjemností jsme si tady v poslední době užili až dost...“

Arno v té větě zaslechl jemné pošťouchnutí. Nemohl ale popřít, že od chvíle, kdy se ve Lhotě natrvalo usadil, se toho stalo už tolik... Skoro jako by to s ním nějak souviselo.

Později s Danou skrz výlohu pozorovali, jak policejní vůz odjíždí.

„Myslíš, strejdo, že nekecali? Fakt jen něco s autem?“

„Na cokoli vážnějšího by nepřiely jen samotný uniformy,“ odvětil Arno, pak se podrbal ve vousech a rozhlédl se po prodejně. „Radši mi porad, co k obědu!“